

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w W. pozwem z dnia 25 czerwca 2012 r. wniósł przeciwko pozwanemu T. K., o wydanie rzeczy – samochodu osobowego marki B. (...), rok produkcji 2006 o numerze nadwozia (...).

Podstawę żądania powoda stanowiła umowa leasingu operacyjnego nr (...) zawarta pomiędzy stronami w dniu 17 lipca 2008 r. w W..

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Podnosząc jednocześnie zarzut zatrzymania rzeczy stanowiącej przedmiot umowy leasingu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2008 r. pomiędzy powodem (...) Spółka Akcyjna w W., a pozwanym T. K. zawarto umowę leasingu operacyjnego nr (...) przedmiotem, której był samochód osobowy marki B. (...), rok produkcji 2006 o numerze nadwozia (...) (umowa - k. 18 – 20, owu – k. 21 - 24). Pojazd ten został nabyty przez powoda za cenę 225 000 zł brutto w dniu 17 lipca 2009 r. (faktura VAT – k. 25). Szczegółowe wyposażenie pojazdu na dzień nabycia go przez powoda zostało ujęte w specyfikacji auta (k. 98 - 100).

Pismem z dnia 18 czerwca 2009 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych rat leasingowych wynikających z umowy, zakreślając przy tym termin płatności do dnia 29 czerwca 2009 r. (k. 27).

Wobec niedokonania zapłaty zaległych rat leasingowych przez pozwanego, pismem z dnia 10 lipca 2009 r. powód wypowiedział powołaną powyżej umowę leasingu i zażądał zwrotu jej przedmiotu (k. 31) pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 lipca 2009 r. (zpo – k. 32).

Pismem z dnia 2 marca 2012 r. powód skierował do pozwanego przesądowe ostateczne wezwanie do wydania przedmiotu leasingu (k. 39).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz z przesłuchania stron, z uwagi na brak znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie o wydanie rzeczy podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Pozwany utracił skuteczne prawo władania rzeczą z uwagi na rozwiązanie umowy leasingu.

Spełnione zostały przesłanki z art. 70913 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia.

Podniesiony przez pozwanego zarzut zatrzymania rzeczy nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 461 § 1 k.c. zobowiązany do wydania cudzej rzeczy może ją zatrzymać aż do chwili zaspokojenia lub zabezpieczenia przysługujących mu roszczeń o zwrot nakładów na rzecz oraz roszczeń o naprawienie szkody przez rzecz wyrządzonej (prawo zatrzymania). Jednakże w myśl § 2 przepisu powyższego nie stosuje się, gdy obowiązek wydania rzeczy wynika z czynu niedozwolonego albo gdy chodzi o zwrot rzeczy wynajętych, wdzierżawionych lub użyczonych.

Przepis ten tj. art. 461 § 1 k.c. stosuje się także do umowy leasingu, albowiem zgodnie z art. 709 17 k.c. do odpowiedzialności finansującego za wady rzeczy powstałe na skutek okoliczności, za które finansujący ponosi odpowiedzialność, uprawnień i obowiązków stron w razie dochodzenia przez osobę trzecią przeciwko korzystającemu roszczeń dotyczących rzeczy, odpowiedzialności korzystającego i osoby trzeciej wobec finansującego w razie oddania rzeczy tej osobie przez korzystającego do używania, zabezpieczenia rat leasingu i świadczeń dodatkowych korzystającego, zwrotu rzeczy przez korzystającego po zakończeniu leasingu oraz do ulepszenia rzeczy przez korzystającego stosuje się odpowiednio przepisy o najmie.

Tym samym w przypadku zwrotu przedmiotów będących przedmiotem leasingu prawo zatrzymania z art. 461 § 1 k.c. nie przysługuje. Bezprzedmiotowa była zatem ocena czy pozwany w ogóle poczynił nakłady na rzecz.

Powództwo zatem w oparciu o przepis art. 222 § 1 k.c. podlegało uwzględnieniu.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w całości nakładając na pozwanego obowiązek zwrotów kosztu procesu na rzecz powoda, które stanowią koszty uiszczonej przez powoda opłaty sądowej w wysokości 3500 zł oraz koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) – 3600 zł, wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictwa – 34 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)